

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/L. Poštni predal št. 345. Račun poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393.

Ljubljana, 11. oktobra 1934

Naročnina za četrlet 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja

Stev. 41
Leto VI

Prostitucija

Po tolikih fazah, ki jih je pri nas doživelo vprašanje prostitucije, to je javnega prodajanja ljubezni, je 1. oktobra stopilo v novo razvojno stopnjo. Po novem zakonu o pobijanju spolnih bolezni je namreč javna prostitucija prepovedana in z njo vred so odpravljene tudi javne hiše.

Res, da je to vprašanje pri nas v Sloveniji že zdavnaj urejeno in ta problem se vsaj na zunaj hvala Bogu v celoti ne nanaša na nas. Vzlic temu menda ne bo odveč, če se nekoliko pomudimo pri njem.

Do 1. oktobra t. l. smo imeli v Jugoslaviji več javnih hiš, in sicer v Sarajevu, Osijeku, Novem Sadu in Subotici. Nekaj jih je bilo tudi še drugod, zlasti po Bosni in Hercegovini, v Sremu, Bački in Banatu. V vseh teh javnih hišah se je prodajala ljubezen po tarifi, v vseh teh hišah so bila gnezda spolnih bolezni, v vseh teh hišah so bile ženske obsojene na človeka nevredno način borbe za obstoj. Obupna beda se je skrivala tu pa tam za bleščečimi kulisami: bili so elegantni saloni in plesalo se je, rajalo in zabavalo, in svila je šeststela, da je bilo kaj. A za kulisami?...

To so bile javne hiše.

V Zagrebu na primer ni bilo javnih hiš. Namestu njih so bile tako imenovane tolerirane ženske. Ženske, ki so bile prav tako kakor drugod v javnih hišah podvržene rednemu zdravniškemu pregledu in pod policijskim nadzorstvom. Če ste šli pozno ponoči po ulicah, ste jih morali videti. Sprehajale so se po natančno odrejenih jim ulicah od pozne noči do ranega jutra. Tudi tu se je prodajala ljubezen po tarifi, tudi tu je bilo bede in kulis: dragocena krzna, toaleta, šminka in puder. In tudi tu je šlo življenje iz dneva v dan, iz noči v noč, od enega gosta do drugega...

Od 1. oktobra je vse to ukinjeno. I javne hiše in tolerirane ženske. Na podlagi pravilnika o izvedbi novega zakona so vse te ženske policijsko odgnali v občine, kamor so pristojne. Teh žensk je bilo 5000 — beri in piši pet tisoč. Kaj bo zdaj z njimi, je veliko vprašanje. Koliko občin jih sploh ne bo moglo rešiti, koliko domačih jim bo zaprlo vrata pred nosom... Koliko kmetskih sinov in družinskih očetov bo postalo nesrečnih v njihovem objemu! Zakaj naj so bile še tako pod zdravniškim nadzorstvom, mnogo med njimi jih je vendarle bolnih — neozdravljivo bolnih.

Toliko o njih le mimogrede. Zakon je res zagrabil javno prostitucijo, ni pa dosegel in ne bo mogel doseči skrivne prostitucije. V nekdanji Srbiji na primer sploh ne poznajo javnih hiš, vsaj ne pod tem imenom in ne v tej obliki, zato pa poznajo nekaj podobnega, hušega. V Srbiji imajo kavarnarje z natakariami in pevkami. V njih prodajajo brezvestni gospodarji nesrečne ženske. Samo da z njimi še huje ravnajo kakor po javnih hišah. Tu ni zdravniškega pregleda, tu ni nadzorstva oblasti, semkaj ne seže zakon — in vendar se tu isto prodaja kakor v javnih hišah. Toda tem trgovcem človeškega blaga in tem nesrečnim ženskam nihče ne bo mogel blizu. Zanje zakon ne velja. Velja le tedaj, če dobi policija prijavo, da je katera teh nesrečnih žensk koga okužila.

Toda bati se je, da se bo ta metoda skrivne prostitucije razširila po vsej na vso državo. Onih 5000 žensk ne bo ostalo v svojih občinah. Po dveh, treh mesecih, kolikor časa bodo pod strogim nadzorstvom občinskih oblasti, si bodo našle v kakšni gostilni službo natakariice ali pevke in bodo še dalje opravljale svoj obrt. Na dlani je, da se bo vse to spet zgrnilo v večja mesta. Samo da bo to pot vse brez nadzorstva.

In kaj potem?

Upajmo, da bo vsaj Slovenija obvarovana tega zla. Haka.

Senzacija iz Beograda

Poroka z mrtvo lepotno kraljico

„Mis Jugoslavija“, ki se je mrtva (!) poročila z nekim bogatim Angležem, potem je pa vstala od mrtvih, ker je samo na videz umrla. Nepričakovan razplet

Današnji dan, ko brzijo ekspresni vlaki z zapada na vzhod, z juga na sever, ko vežejo kabli in telefonske žice vse celine na svetu in ko tiktakajo ure v radijskih studijih, bi človek mislil, da so časniškimi racam zavezane noge.

Zgodi se pač, da mlad romantičen časnikar pobarva nedolžno poročilo po

Poroka mrtve kraljice lepote

Življenje kuje pustolovski roman. — Velika ljubezen mladega Angleža

V Hamburgu, po poročilu iz Beograda.

»Tudi v Jugoslaviji prirejajo lepotna tekmovanja in izbirajo danes »Mis Jugoslavija«, jutri »Mis Beograd«, tretjič spet katero drugo.

Za ta naziv se ne pehajo lepotice zgolj iz nečimernosti, temveč bolj iz pohlepa po darilih, ki se jim obetajo po angažmanih... Hčerka beograjskega trgovca Dragovića, lepotica Sonja, se je na klic nekega beograjskega lista prijavila za tekmovanje. Razsodišče jo je izbralo za »Mis« in pričeli so se veseli dnevi zmogoslavlja in čaščenja.

Sonja se je morala razkazovati na javnih prireditvah, dobivala je polne koše darov, trgovci so ji pošiljali dragocena oblačila, časniki so pisali o njej in priobčevali njene slike. Skratka, Sonja je čez noč zaslovela širom svoje domovine in preko njenih meja. Dekle je sijalo od veselja in navdušenja; zdelo se je, da ji je sreča na stečaj odprla vrata.

Odbor, ki je razpisal lepotno tekmovanje, se je pogodil z lastniki velikih dvoran v vseh večjih mestih države, da bo priredil najlepši državljanke poklonilne večere. Sonja se je že na moč veselila svojega zmogoslavlja.

Toda usoda jo je prehitela. Sestra, ki jo je Sonja oboževala, je nenadoma umrla. Vsa strta je sporočila prirediteljem propagandnih nastopov, da ne bo mogla na potovanje. Bila je bolna od žalosti in oslabiljena od naporov minulih tednov, ki jih je kot »mis Beograd« preživela v veseli in razposajeni družbi, ker veseljačenja ni bila vajena.

Prireditelji pa, ki so izdali mnogo denarja za reklamo njenih propagandnih nastopov in so že vnaprej plačali dvorane v omenjenih jugoslovanskih mestih, so imeli za njeno gorje in za njeno bolezen gluha ušesa. Zahtevali so od gospodične Dragovićeve, da pojde na pot, ker je vezana s pogodbo. In morala se je posloviti. Toda veseljačenje in ponočevanje sta njene itak šibke moči popolnoma izčrpali in zgodilo se je, da so jo po javnih nastopih večkrat morali vso strto odnesti v hotel, da se odpočije.

Ljubezen na prvi pogled

Zabavo, ki so jo priredili v Kragujevcu lepotici na čast, si je ogledal tudi ravnatelj strojnih tovarn, mladi Anglež Lionel Crudoek, ki živi že več let v Jugoslaviji in je zelo bogat.

Na prvi pogled se je zaljubil v lepo Srbkinjo in je naprosil prireditelje, da ga po zabavi na banketu predstavijo lepi dami.

Gospodična Dragovićeve se je ta večer počutila nekam bolj zdravo, zato je

svoje, da napravi senzacija željan poročevalec iz muhe slona, toda le redkokdaj bo poročal resen list o senzacijah, ki bi bile kakor strah v sredini votle, ob krajih jih pa nič ne bo.

Toda pred kratkim je natisnil ugledni nemški list »Hamburger Fremdenblatt« raco, ki ji ni para. Naj jo priobčimo!

bila vsa srečna, da jo časte z leve in desne. Mladi Anglež, ki je sedel poleg nje, ji je na vse načine izražal svoje spoštovanje in zaljubljenost. Povedal ji je, da mu je všeč, a tudi ona ni skrivala, da ji je simpatični tovarnar po go-du.

H koncu sta si priznala ljubezen in se kar tam na zabavi dogovorila, kdaj bo poroka.

Lionel Crudoek se je drugo jutro na vse zgodaj pričel pripravljati, da bo za poroko vse v redu. Svojo zaročenko je spremil še v okoliška mesta, kjer so bile za prihodnje večere že določene svečanosti.

Tri dni po Sonjinem srečanju z Angležem se je pa zgodilo nekaj strašnega. Po večerji je spremljal mladi tovarnar svojo nevesto v hotel, ker je bila na smrt utrujena. Pol ure nato ga je obiskal ves zbežan in obupan ravnatelj hotela in mu sporočil, da je našla sobarica njegovo zaročenko mrtvo na postelji.

Zdravnik, ki so ga poklicali, je ugotovil, da je nastopila smrt zaradi oslabele srca. Mladi Anglež je zdiral v hotel, ker ni mogel verjeti, da bi mu bilo najdražje bitje umrlo. Ko je videl svojo ljubljeno na mrtvaški postelji, se je zagledal v njen obraz, ki ni bil niti malo podoben mrtliču. Trdil je, da mu Sonja ni umrla, temveč da gre gotovo samo za dozdevno smrt. Brzojavil je takoj v Beograd po starše in zdravnika. Hišni zdravnik Dragovićeveh se je pridružil Angleževi sodbi, da je deklica samo na videz umrla. Toda po dolgem in vestnem pregledovanju so trije mestni zdravniki ugotovili nedvomno smrt in podpisali mrtlički list.

Toda Anglež je izjavil, da se hoče in mora za vsako ceno poročiti z mrtvo Senjo Dragovićevo. Prijatelji in zdravniki so mu resno odsvetovali tako početje in ga prepričevali, da oblasti itak ne bodo dovolile poroke z mrtvo nevesto. Toda nesrečnež se ni dal prepričati.

Tovarnar je telefoniral v Beograd po najboljšega odvetnika, ki se je pripeljal že čez nekaj ur z avtomobilom.

Ta mož je dokazal gosposki, da ni nikjer zakona, ki bi prepovedoval ženitev z mrtvo nevesto, če je drugače predpisom ustrezno.

Nato je prijavil poroko pri cerkveni oblasti in jo določil čez dva dni. Svečenik je tudi dovolil, da se pokojnica pokoplje šele dan po poroki, ker sploh ni bilo opaziti niti najmanjših znakov razkrojevanja.

Poročni obred je opravil svečenik v mrtvašnici. Zenin je komaj stal pokonci.

Obred v tem nenavadnem prostoru je bil tako ganljiv, da so vsi prisotni na glas ihteli.

Pokojnica vstane od mrtvih

Mladi mož z mrtvo ženo je odšel klevicah kolen in ves bled v svojo hotelsko sobo in se zaklenil ter naročil služničadi, da ga ne sme nihče motiti. Toda sredi noči je nenadoma zapel telefonski zvonec. Inženjer je planil pokonci, segel po slušalki in ves razjarjen zavpil v mikrofon, da si želi miru. Toda v slušalki je slišal glas nekega moža, ki ga je rotil, naj ga vendar posluša. Ubogi Anglež se je vdal in prisluhnil.

Klical ga je čuvar mrtvašnice; sporočil mu je,

da se je pred nekaj minutami mrtva lepotica dvignila v rakvi, zakrtila z rokami in nekaj zavpila. Precej na to je spet omedlela, toda zdi se mu, da še živi.

Presrečen je mladi tovarnar oblekel suknjič, stekel po zdravnika in se odpeljal v mrtvašnico. Zdravnik je takoj ugotovil, da kaže »pokojnica« nedvomne znake življenja.

Brž so jo prepeljali v hotel, poklicali še drugega zdravnika in pričeli z oživljanjem omedlele žene. Pol ure kasneje je mlada Sonja odprla oči in nekaj spregovorila s slabotnim glasom. Pri njej je ostal samo mladi mož, zdravnika sta pa odšla v sosednjo sobo in čakala, če bi ju potrebovali.

Mladi mož je pa med tem nežno božal svojo ženo in ji pripovedoval, da sta zdaj pred Bogom in pred ljudmi mož in žena in da se ne bosta nikoli več razšla.

Takoj drugo jutro so odpeljali mlado presrečeno ženo v neki beograjski sanatorij, kjer se zdaj zdravi in krepeča. Ko bo popolnoma zdrava, pojde pa z možem na ženitovanjsko potovanje na Angleško.

Sreča je le, da je bil mladi Anglež tako trdoglav in se je poročil z »mrtvo« nevesto, kajti sicer bi jo bili že dva dni prej živo pokopali.

Taka je torej ta čudna povest. Kdo bi si mislil, da nasede tak resen list, kakor je »Hamburger Fremdenblatt« njega dni bil, na take fantastične limanice. Spet dokaz, da je na tem grbavem svetu vse mogoče in da so časih še tako iz trte izvirte senzacije dobro došle... če zmanjka gospodom časnikarjem gradiva. In kajpada fantazijo morajo imeti, brez nje ni nič.

Menda je odveč zapisati, da je vsa dogodivščina z umrlo in spet od mrtvih vstalo beograjsko lepotico — od začetka do konca izmišljena.

Ako Vam naš list ugaja,

ga pokažite svojim prijateljem in ga pošljite kot tiskovino svojim sorodnikom v Francijo, Nemčijo, Ameriko in drugam

Kako živi sir Bazil Zaharov

eden izmed najbogatejših ljudi na svetu in eden izmed največjih delničarjev raznih orožarn. Po rodu je Grk iz zelo revne družine. Danes živi sam zase na gradu Balincourtu, skrivnostno, kakor je bilo skrivnostno vse njegovo življenje. Za telesno stražo ima šest Indijcev. Svoje velike finančne operacije pa opravlja preko majhne francoske vaške banke

V Parizu, oktobra.

Zadnje čase se spet oglašajo po časnikih ime sira Bazila Zaharova, enega izmed najskrivnostnejših ljudi v Evropi. Imenujejo ga v zvezi z različnimi mahinacijami tovarn orožja.

Pred kratkim so na seji ameriškega senatnega odbora za razorožitev prebrali neko pismo Bazila Zaharova. Kajpada je predmet tega pisma trgovina z orožjem. Pismo razodeva neverjeten cinizem. Glasi se:

— **Dostokrat je težko zadeti pravi ton pri pogajanjih z zastopniki različnih vlad.** Toda petdesetletna izkušnja so mi pokazala, da se da s taktom mnogo doseči. Vselej kadar je moja tvrdka imela kakšne težave z vladnimi delegati, sem odpoklicel svojega zastopnika in poslal koga drugega. Tako sem delal vse dotlej, dokler nisem našel človeka, ki je bil simpatičen drugi pogodbeni stranki.

Sir Bazil Zaharov prebiva v Beauvaisu blizu Pariza v gradiču Balincourtu, ki stoji v prijazni dolinici. Park gradiča je ograjen z visokim zidom, vsem poraslim z zelenjem. Zid je tako visok, da ne more nihče čezenj. Velikanska železna vrata so še podnevi zaklenjena, za njimi stoji pa čokat vratar mračne zunanosti, ki spusti noter samo ljudi, ki povedo geslo tistega dne.

Gradič je sezidan v francoskem slogu 18. stoletja. Ima prostoren srednji del in dve manjši krili. Tudi vrt je urejen v francoskem slogu. Tam je več umetnih jezer z lepimi marmornimi kipi na bregu. Eden izmed vodnjakov je okrašen s topovskimi cevmi. Slučaj je nanesel, da je gradič Bazila Zaharova imel te vojne ambleme že mnogo prej, kakor ga je ta najgenialnejši zastopnik orožne industrije leta 1916 kupil od baronice Vaugainove.

Ko je v gradiču še prebivala prejšnja lastnica, so se veselice in zabave v njem kar vrstile — pripovedujejo ljudje iz okolice.

Novi lastnik pa ne mara hrupa; res da sprejema mnogo gostov in obiskovalcev, toda hoditi morajo neslišno. Pravijo, da je med njimi tudi mnogo generalov, ministrov in celo vladarjev. Toda bučnih sprejemov jim domačin ne prireja. Sir Bazil Zaharov mrvi bučnost, češ da pomeni samo zapravljanje denarja.

Avto Bazila Zaharova je vse prej ko bogataški. Na modernem spodnjem delu je nameščena staromodna karoserija, kakršne poznamo iz prvih začetkov avtomobilizma.

V kotu voza sedi, ali bolje, ždi sir Bazil Zaharov. Ogrnjen je zmerom v težko zimsko suknjo. Kljub mu malone zakriva oči. Na njegovem porumenelom obrazu mu čepa kakor bele pege sivi brki in brada. Zraven njega sedi zmerom neki mlad mož: njegov osebni zdravnik.

Njegov šofer ima resno in grozečo zunanost. Tudi on je član proslule telesne garde, o kateri toliko govore v okoliških vaseh, ki se pa le redko pokaže izza debelih zidov. Neki gostilničar iz sosednje vasi pripoveduje:

— **Sira Bazila straži šest Indijcev, ki stoje noč in dan na straži.** Nihče ne more izmamiti iz njih niti ene besedice. Kakor da so mutasti. Delajo se, ko da ne bi razumeli francoski. Z nami se sporazumevajo s kretnjami, s prsti pokažejo jedi in pijače, ki bi jih radi kupili.

Avto sira Bazila Zaharova vozi zmerom silno počasi. Le kadar se od kod pokaže kateri časnikar, požene šofer z največjo brzino. Za časnikarje je skrivnostni stazec nepristopen.

Sir Bazil vstaja ob sedmih zjutraj. Nato se odpelje na kratek sprehod po vrtu v majhnem električnem avtomobilu, ki so mu ga napravili na Angleškem po njegovih načrtih. Pota v parku morajo biti

brezhibno negovana. Zaharov ne prenese niti najmanjšega kamenčka, kadar se vozi s svojim malim avtom.

Neke noči je divjala strašna nevihta. V parku je voda drla v potokih. Oskrbnik gradiča je moral najeti 80 delavcev, da so do pol devetih zjutraj očistili ves park. Ko se je Zaharov peljal na svoj jutranji sprehod, ni bilo nikjer niti sledu o nočnem viharju.

Na sprehodu spremlja Zaharova njegov mladi tajnik, ki dobi pri tej priliki navodila za korespondenco tistega dne. 82 letni starec še zmerom silno živahno spremlja dogodke v poslovnem svetu in neprestano dobiva poročila iz svojih nešteti podjetij. Z vseh strani prihajajo dan za dnem pisma, brzjavke in kabligrami v gradič Balincourt. Tako je ta stari in mirni dvorec postal središče mednarodne trgovine z orožjem in vojnega materiala.

Po jutrnjem sprehodu se Zaharov odpelje v vas Meribes. Tam ima neka veli-

ka mednarodna banka svojo podružnico. V tem neznatnem vaškem denarnem zavodu, spravljenem v nekaznem poslopju med majhno specerijsko trgovino in vaško krčmo, opravlja svoje transakcije eden izmed najbogatejših ljudi sveta.

Ko opravi svoje posle v banki, se Zaharov vrne v gradič in zajtrkuje v družbi svoje pohčerjenke madame de Bourbonove. Popoldne odide sir Bazil Zaharov na svoje veliko posestvo. Skoraj vse okoliške vasi so njegove. Nekatero obične so mu prodale celo svoje ceste.

— **Zadovoljen sem kakor kraj, reče dostokrat sir Zaharov svojim nameščencem na posestvu, ko se vrača domov na svoj gradič.**

V gradiču morajo vsi zgodaj spat — vsi razen starega Zaharova, čigar okna so razsvetljena še pozno v noč. Časih stoji po cele ure pri oknu in strmi v mrak zamišljen v bog ve kaj... Tudi on, eden izmed najbogatejših ljudi na svetu, ima svoje skrbi in težave, samo da jih nihče ne pozna. — — —

Kdor smrči ni za ženitev

To ni ameriška rasa, temveč resnica iz Budimpešte

V Budimpešti, septembra.

Budimpeštansko okrajno sodišče je te dni sodilo in presodilo zadevo neke razpoko.

Zena zelo bogatega ravnatelja neke budimpeštanske banke, dr. Emila Kalnaya je zahtevala od sodnikov, naj ločijo njen zakon in obdobje njenega moža na plačevanje vzdrževalnine. Na sodnjih je ta lepa in zelo mlada gospa pripovedovala vse, kar je v tem strašnem zakonu doživela.

Meseca maja se je seznanila z dr. Kalnayem na Semmeringu pri Dunaju. Čeprav je bil bančnik prilično obilen, je bil vendar zelo eleganten gospod. Takoj pri večerji ji je gospod dr. Kalnay na vse pretege dvoril, tri dni potem je pa že izjavil, da ne bo mogel več živeti brez nje. Sama se ni upirala poroki, pač pa je bančnega ravnatelja napotila k svojim staršem, da si jo izprosi. Komaj so starši ugotovili, da ima mož poleg ravnateljske plače še 300 juter zemlje in da ni prav nič zadolžen, so objeli dr. Kalnaya kot svojega ljubega zeta.

Po poročnem potovanju sta se mlada zakonca vselila v razkošno in udobno stanovanje v Budimpešti.

»Na poročnem potovanju,« pripoveduje nesrečna žena, »nisem pri svojem možu opazila niti najmanjše hibe. Ko sva se pa vrnila v Budimpešto, mi je postalo življenje z njim nezno. Skupno z njim sem preživela samo enajst dni, toda ti so bili tako strašni, da se še sedaj zdržnem, če se jih spomnim.

Vso noč je moj mož tako neusmiljeno dreto vlekel, da nisem niti za sekundo zatislila trudnih oči. Prvo jutro mi nisem nič rekla, ker sem mislila, da je morda slabo ležal. Drugo noč sem pa morala spet od desete zvečer do ranega jutra poslušati njegovo neubrano in glasno smrčanje. Prosila sem ga, naj se odvadi te grde in neznozne muzike. Na moji prošnji ni odvrnil niti besede, a ponoči ni storil ničesar, kar bi le kazalo njegovo dobro voljo. Četrto noč sem ga od časa do časa dregnila, da je vsaj za hip prestal žagati, naposled sem ga pa prebudila. Takrat me je nedostojno nahrulil in se obrnil v stran ter mirno smrčal dalje. Peto noč sva se pripravala do jutra. Potpežljivo sem legla šesto noč, toda spremembe ni bilo nobene. Po enajstih prečutih nočeh sem pobrala šila in kopita ter se vrnila k staršem.

Ob sklepu svoje obtožbe je predlagala sodišču,

naj se o resničnosti njenih izjav prepriča pri ostalih najemnikih v hiši, češ da se pogosto razburjajo zaradi neznozne smrčanja doktorja Kalnaya, ki se sliši tudi v so-

sedna stanovanja. Zgodilo se je tudi že, da so najemniki terjali od hišnega gospodarja, naj bančnemu ravnatelju zaradi miru v hiši odpove stanovanje, drugače se pa izselijo.

Obtoženega moža so sodniki zaslišali. Dejal je, da bi morala njegova žena že v naprej vedeti, da debeluharji smrče v spanju.

»Nisem je jaz poslal k staršem, je izjavil dr. Kalnay, temveč ona me je zapustila. Če smrčim, pač smrčim, toda v tem ne vidim vzroka, da me žena po enajstih dneh zapusti, še manj pa da toži za ločitev in zahteva vzdrževalnino.«

Predlagal je sodišču, naj zavrne ženini zahtevi po ločitvi in vzdrževalnini, ker pač ni sam kriv, da ga je narava kaznovala s tako napako.

Ko so sodniki zaslišali še sostanovalec iz hiše in so se njihove izjave ujemale z navedbami mlade žene, so razglasili, da je zakon ločen, vendar pa žena nima pravice do vzdrževalnine.

Nova veda

V Newyorku, oktobra.

Amerika! Dežela čudežev, dežela nemogočih stvari; kajti če bi ne bilo tako, bi bila tudi ameriška vseučilišča slična našim — pa niso.

Za naše pojme so tudi profesorji ameriških vseučilišč »usekani«, najbolj pa menda profesor Meran Thomson, ki je pred nekaj dnevi nabil na črni deski razglas, da bo predaval o »umetnosti, kako si najde ženska možac.

Z vseh vetrov Amerike se je prijavilo toliko ženitve željnih deklet, da je moral univerzitetni svet dodeliti profesorju Thomsonu največjo dvorano za njegova »človekoljubna« predavanja.

Banka Baruch

15, Rue Lafayette, PARIS

Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksenburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Den Haag; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksenburg: št. 5967, Luxemburg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

Grof Monte Cristo

Roman

Napisal

Aleksander Dumas

57. nadaljevanje

»Ubogi Maksimilijan!« zamrmra Valentina.

»In zdaj sem tu. Odgovorite mi, Valentina, povejte mi in vaše besede mi bodo življenje ali pa smrt: kaj mislite storiti?«

Valentina molče pobesi glavo. Ni lila zmožna besede.

»Poslušajte me,« povzame Morrel. »Danes ni prvič, ko tehtava najin položaj. Resen je in ne pripušča več odloga. Mislim, da se v tem trenutku ne kaže vdajati neplodnemu obupavanju; to je le za ljudi, ki uživajo v svojem trpljenju in se s prekrižanimi rokami vdajajo v usodo. Tudi taki ljudje morajo biti; Bog jih bo na drugem svetu poplačal za njihovo potrpežljivost. Toda kdor čuti voljo v sebi za boj, ne bo izgubljal dragocenega časa in bo vrnil milo za drago. Povejte, Valentina, prišel sem, da vas vprašam: ali ste se pripravili postaviti zli usodi po robu?«

Valentina vzrmeta in srepo pogleda Morrela. Svojemu očetu naj se upre? Svoji babici in vsej rodbini? To ji doleti, še na um ni prišlo.

»Kako govorite, Maksimilijan! Brij to imenujete? Recite rajši brezbožnost! Zapovedim svojega očeta, želji umirajoče babice naj se postavim po robu? Izključeno!«

Morrel se zgane.

»Preveč plemenitega srca ste, da me ne bi razumeli. Tako dobro me razumete, ljubi Maksimilijan, da mi nič ne odgovorite. Borim naj se? Bog me obvaruj! Ne, ne, vse moči so mi potrebne za boj proti samji sebi! Da žalostim svojega očeta, da grenim poslednje trenutke svoji babici, — ne, nikoli!«

»Prav imate,« reče mirno Morrel.

»O Bog, kako mi to rečete!« vzklikne Valentina užaljeno.

»Rečem vam kakor človek, ki vas občuduje, gospodična,« odvrne Ma' imilijan.

»Gospodična!« vzklikne Valentina. »Gospodična! O, vi sebičneži! Vidi, da sem vsa oburana, pa se dela, kakor da me ne razumete!«

»Molite se, prav dobro vas razumem. Nočete se postaviti gospodu Villefortu ne gospe markizi po robu, in zato boste jutri podpisali pogodbo, ki vas bo združila z vašim bodočim možem.«

»Moj Bog, ali mi ostane kaj drugega?«

»Tega ne smete mene vprašati, gospodična, zakaj v tej stvari sem slab sodnik in sebičnost me dela slepega,« odgovori zamol-

klo Morrel in krčevito stisne pesti.

»Kaj bi mi pa predlagali? Mor-da bi lahko sprejela vaš predlog. Govorite! Ni dovolj, da mi reče-te: 'Slabo ravnate,' morate mi tudi svetovati!«

»Ali resno mislite, Valentina? Ali naj Vam res svetujem?«

»Seveda, dragi Maksimilijan, zakaj če bo vaš svet dober, se bom po njem tudi ravnala.«

»Dajte mi roko, Valentina,« vzklikne veselo Morrel. »To mi bo dokaz, da ste mi moj srd od-pustili. Sami vidite, kako sem zmešan; že celo uro mi švigajo blazne misli po glavi. O, če bo-šte moj svet zavrnil...«

Deklica vzdihne.

»Prost sem in neodvisen,« po-vzame Morrel, »in dovolj premo-žen za naju oba. Pri Bogu vse-mogočnem se vam zakolnem, da se moje ustnice ne bodo prej do-tekstile vašega čela, dokler ne boste moja žena.«

»Groza me je vaših besed!« zajecija Valentina.

»Pojdite z menoj,« vzklikne go-reče Maksimilijan. »Popeljem vas k svoji sestri, ki je vredna biti sestra tudi vam. Pojem se pa od-peljeva v Alžir, na Angleško ali v Ameriko, če ne bi hoteli kam na deželo in tam počakati, dokler se ne poleže odpor vaših ljudi, potem se pa spet vrneva v Pa-ritz.«

Valentina zmaje z glavo.

»Bala sem se, Maksimilijan, da mi boste tako nespametno sveto-vali; toda jaz bi bila še mnogo nespametnejša, če vas ne bi pri-priči zavrnila z edino pravo be-sedo: 'Nemogoče, Morrel, nemo-goče!'«

»Torej se hočete brez odpora vdati v svojo usodo?« vpraša mračno Morrel.

»Da, pa če bi morala umreti.«

»Prav, Valentina. Se enkrat: prav imate. Res sem bedak, sa-mi ste mi dokazali, da strast za-sleplja duhá. Hvala vam, ki znate presoajati tako mirno in brez stra-sfi. Stvar je tedaj urejena: jutri boste nepreklicno zaročeni z go-spodom Epinayem, in sicer po lastni volji.«

»V obup me spravljate, Maksi-milijan. Zakaj drezate z nožem po rani? Kaj bi pa vi storili, če bi se vaša sestra ravnala po na-svetu, kakršnega mi dajete?«

»Oprostite, gospodična,« od-vrne mladi mož z grenkim usme-vom, »sebičnež sem, kakor ste sami rekli, in ko sebičnež ne mi-slim na to, kaj bi drugi napravili v moji koži, nego samo na to, kaj moram sam storiti. Mislim na to, da vas poznam leto dni in da je od tistega dne, ko vas poznam, vsa moja sreča v vaši ljubezni; mislim na to, kako ste mi nekega dne rekli, da me ljubite, in da sem od tistega dne videl svojo bodočnost v vas, zakaj vi ste mi bili življenje. Zdaj ne mislim ni-česar več; govorim si samo, da sem upal, da si pridobim blažen-stvo, pa sem ga izgubil. Saj se vsak dan zgodi, da kvarčič ne izgubi samo tega, kar ima, tem-več tudi ono, česar nima.«

Morrel je govoril te besede po-polnoma mirno. Valentina ga je gledala nekaj sekund s svojimi

Se nadaljuje na 4. strani v 4. stolpcu

Zeno je prodal na obroke

V Newyorku, oktobra.

Na zatožni klopi nekega newyorškega sodišča je sedel tridesetletni Richard Rost, ki je prodal svojo mlado ženo za 750 dolarjev, pa še to na obroke.

To lepo mlado plavolasko je kupil od Rosta neki Paul Hermann, ki je skraja točno plačeval dogovorjene obroke. Le-pega dne, ko je ostal Rostu še 250 do-larjev na dolgu, je prekinil plačevanje in se ni niti zmenil za Rostove opomine. »Vzorni« mož se je pa razjezil na »ne-sramneža« in ga meni nič tebi nič tožil zaradi kršitve »pogodbe«.

Sodišče se je seveda prav živo zanimalo za zadevo in h koncu obsodilo kupca in prodajalca. Vsak morata plačati po pet tisoč dolarjev globe.

Po končani razpravi je stekla dična ženi-ca v naročje Paulu Hermannu ter iz-javila, da se nikoli ne bo več vrnila k svojemu pravemu možu, ker ljubi samo Paula in hoče živeti samo v njegovem objemu.

Zobnemu zdravniku so pobegnili vsi bolniki

V Glasgowu, oktobra.

V Glasgowu se je znan in priljubljen zobni zdravnik preselil v drug okraj. Ljudje so trumoma prihajali k njemu kakor poprej, toda vsak pacient, ki je sédel na zobozdravniški stol, je hip nato ko je položil glavo vznak, vstal in brez besede izginil iz zdravnikove ordinacijske sobe. Zobni zdravnik še medtem niti utegnil ni pripraviti vseh potrebnih klešč ne brizgalke za injekcijo.

Vestnemu zdravniku to ni šlo v glavo in si je dan za dnem moril možgane z vprašanjem: *Zakaj?* Sele njegov pri-jatelj, ki mu je potožil svoje gorje, mu je svetoval, naj sede vendar sam za po-skušnjo na operacijski stol in naj se ozre na vse strani, morda bo vendar kje kaj opazil, kar navdaja boječe paciente s strahom.

Zdravnik je pohitel domov in storil po nasvetu svojega prijatelja. In glej! Ko-maj je položil glavo vznak, je opazil sko-zi okno na nasprotni strani ceste velik napis v kričočih barvah: »Misli na smrt; vsak trenutek utegneš stopiti pred ob-ličje božje!« Ta napis je blestel nad vhodom v dvorano »armade rešitve«.

Zgodba je tako resnična, kakor je natisnjena. Za resničnost je porok bri-tanska zbornica zobnih zdravnikov, ki je pravkar imela svoj letni občni zbor v Dundeeju, kjer je nesrečni zdravnik po-tožil svoje gorje.

Mrlič narekuje oporoko

V Vilni, oktobra.

Nedavno so odkrili v Vilni nenavaden primer ponarejanja oporoke.

Lastnik velikih posestev in silno bo-gat gospod je pred nekaj tedni umrl. Ko je notar razglasil oporoko, so se sorod-niki začudeni spogledali, kajti tik pred smrtjo je zapustil pokojnik vse svoje premoženje in vsa posestva svojemu bratu, čeprav si nista nikoli bila nič kaj dobra. Dedič je seveda takoj uveljavil svoje pravice in postal na mah bogat in ugleden posestnik.

Nekateri nezaupljivi so pa brskali in stikali tako dolgo, dokler niso končno dognali, da oporoke ni pristna. Stvar je pa takale:

Bogati posestnik je ležal sam sameat v svoji sobi na postelji. Nenadoma je za-hropel, hlipnil — in njegova duša se je preselila na boljši svet. Njegov brat je bil v tisti uri edina živa duša v hiši. Videč, da je brat izdihnil, je dvignil nje-govo truplo in ga skril v omaro. Sam se je slekel, si obvezal glavo in roke in se vlegel v bratovo bolniško posteljo. Čez kakšno uro je prišla gledat v sobo služkinja, ki se je vrnila s polja in sli-šala težko hropenje »svojega« gospoda. Prevarne seveda ni spoznala, ker si je prefrigani brat tako močno ovil glavo, da je bilo videti edinole oči. »Bolnik« je z muko in naporom izdaval nekaj ne-zveznih besed. Služkinja je razumela le toliko, da si želi notarja. Stekla je ponj in ga privedla v sobo »umirajočega«.

Bolnik je bil videti v poslednjih vzdih-ljajih in je s pojemajočim glasom nare-koval notarju oporoko. H koncu je na-prosil notarja, naj potrdi oporoko, ker je sam preslab, da bi se mogel podpisati, a tudi roke ima vse obvezane. Notar je seveda njegovi želji ustregel.

Toda pota božje pravičnosti so čudna. Po raznih znamenjih in okoliščinah so sodili sorodniki, da je pokojni umrl prej, preden je narekoval oporoko notarju. In njihov sum je bil upravičen. Tako dolgo so iskali, da so prevejanega go-ljufa razkrinkali.

Odlikovan z — letalom

V Sydneyu, oktobra.

Pred tednom dni je prejel avstralski zdravnik dr. Karl Fenton od vlade v Sydneyu sporočilo, da mu bo poseben odposlanec-pilot izročil v odlikovanje le-talo, s katerim bo lahko na državne troške obiskoval bolnike v oddaljenih pokrajinah. Povod za to nenavadno od-likovanje je tak:

Zena nekega samotnega farmarja v Betalu (v srednji Avstraliji) je pri po-rodu pričela tako močno krvaveti, da so ji domači že prižgali svečo. Zdravnika ni v tistih zapuščenih krajih nikjer, da bi ga poklicali na pomoč. Obupani mož se je v tej strašni stiski spomnil svojega oddajnega aparata na kratke valove in je v božjem imenu klical na pomoč, če-prav je bil prepričan, da ne bo nihče slišal njegovih slabotnih klicev.

Prav ob tistem času je sedel dr. Fenton pri svojem radijskem aparatu in prav slučajno prestregel obupne klice »umira-jočega v puščavi«. Spomnil se je, da je prav dan prej bral v sydneyskem dne-vniku oglas trgovca, ki je ponujal svoje letalo v nakup. Brž se je odpeljal z avtomobilom k trgovcu in ga prosil, naj mu posodi letalo, da poleti v Betalo k umirajoči porodnici.

Trgovec mu je z veseljem ustregel in sfrčal sam z zdravnikom proti Betalu. Pičlih 50 minut po prejetem klicu »na pomoč« se je spustil v bližini farmar-jeve hiše na travnik in stekel k po-rodnici. Tako je še v poslednjem hipu rešil mater in otroka gotove smrti.

Uspela šala

V Čikagu, oktobra.

Predsednik nekega damskega kluba v Čikagu je znižal »caddijem« plače. »Cad-dij« so fantiči, ki prenašajo igralcem golfa tolkače od luknje do luknje. Od sile važni »funkcionarji« so, vsaj tako se sami sebi zdé — pa so zategadelj tudi uporno odklonili znižanje plač.

Igralke, skupulje od nog do glave, so se pa naposled zmenile, da si bodo rajši same prenašale žakljice s tolkači, na-mestu da bi se s to poniglavo svojatjo pogajale in jezile. Ta sklep stiskaških dam seveda »caddijem« spet ni bil všeč, zato so sklenili hudo maščevanje. Komaj so se drugo jutro pojavile prve igralke golfa na sportnem igrišču, že se je izza prvega grma pokazal prvi do golega slečen »caddy«. Prestrašene so dame zavpile in se zardele od sramu obrnile proč, toda tisti hip je pribelžal nov nagec z desne in tretji z leve, še četrti in peti, dokler niso bile navdušene sportnice ob-kojene s 160 golimi postrežniki.

Obupane dame so se morale h koncu udati taki premoči. Vse izčrpane so se podale v svoje klubske dvorane in po odposlancih sporočile »caddijem«, da so pripravljene pogajati se, če bodo fan-tiči dostojno oblečeni...

Beli slon in dvajset lepotic

V Bangkoku, oktobra.

Holandski trgovec Fabricius je obču-til na lastni koži, da tudi kraljeva mi-lost ni zveličavna. Gospod Fabricius je že dolgo vrsto let v Bangkoku, kjer ima lepo hišo, a še lepši vrt; in na tem vrtu goji prekrasne golobe vseh pasem in barv. Siamski kralj, ki strastno ljubi golobe, je nekoč obiskal gospoda Fabri-cija in je bil nad lepoto njegovih go-

Naš pravi domači izdelek!

lobov tako navdušen, da je odlikoval Ho-landca z redom belega slona, najvišjim siamskim odlikovanjem.

Drugo jutro je opazil gospod Fabri-cius, da so se kakor nalašč sestale pred njegovo hišo najlepše mestne gospodične. Komaj je stopil iz hiše in odšel po ulici po opravkih, so ga jele z leve in desne pozdravljati mlade dame in ga gledale tako zapeljivo, da mu je bilo kar ne-rodno. Gospodu Fabriciju, ki ni bil več mladenič, je to silno ugajalo in laskalo, toda ko je opazil, da se z dueva v dan množi kopica mladih oboževalk, mu je postala zadeva neprijetna in čudna.

Trl si je glavo, zakaj neki se lepa de-kleta toliko ženejo zanj. Sele njegov sluga mu je pojasnil to nenavadno spre-membo. Vsak moški, ki je odlikovan z redom belega orla, ima pravico do dvajsetih zakonskih žen. Gospod Fa-bricius je poslal takoj služabnika pred hišo, naj sporoči zakona željnimi damam, da je že poročen in da ima dovolj križev z eno svojo ženo in si ne želi prav no-bene več. Mladih dam se pa to pojasnilo ni nič kaj prijelo, kajti gospoda Fabri-cija so še dalje obsipavale z nežnimi in zapeljivimi pogledi.

Zdi se, da je tudi v Bangkoku stiska za može. Ubogi Fabricius je že ves obupan; njegov prijatelj si pa šušljajo, da se bo piletni Holandec menda končno udal in si uredil pravi praveci harem.

Ko bo premagala 200 bikov...

V Madridu, septembra.

»Sele takrat, ko bom premagala dve sto bikov, se bom lahko možila«, je de-jala časnikarjem lepa Juanita Cruzova, sedemnajstletna Španka, prvi ženski tore-ador v Španiji.

V poslednjih letih so se ženske uvelja-vile že na vseh mogočih poljih in v vseh mogočih poklicih in so skušale s tem ovreči očitke, da niso pripravne in spo-sobne za vse posle, ki so jih doslej oprav-ljali edinole moški.

Juanita Crusova se je prav odločno postavila na noge, ko je dokazala, da se ženska lahko celó z biki bori.

Vse torej kaže, da je ženska zmožna tudi pogumno in brez strahu stopiti v areno in se uspešno boriti z razjarjenimi biki. Zdi se, da je časih celó hrabrejša in spretnejša od moških toreadorjev. Brž-čas bi se ženska nikoli ne borila z biki, če bi ne bilo take krize, če bi ljudje imeli dovolj denarja, da bi hodili gledat običajne bikoborbe. Toda obisk v arenah postaja z dneva v dan šibkejši, impresari-ji z dohodki ne krijejo več izdatkov

in prav zategadelj so si morali iz-misliti neko novotarijo. Ta nove-tarija je postala ženski toreador: Juanita Cruzova.

Pri prvi bikoborbi, ko se je Juanita pokazala občinstvu v areni, je bila taka gneča, da nikoli tega. Juanita je v dveh in pol urah premagala štiri velike biki in je s tem kakor je kesneje objavila Zveza španskih ženskih društev, spet točno in jasno dokazala, da se ženska lahko prav v vsaki stvari uspešno kosa z moškimi.

Kesneje so oblasti Juaniti prepovedale javne nastope v areni, toda tedaj se je špansko ljudstvo postavilo po robu. Kma-lu nato je šla Juanita spet v boj z biki.

Lepota Vas privede do uspeha,

vztrajno negovanje pa do lepote.

O pravilnem negovanju obraza

Vas pouči

izuč. kozmetičarka **Darinka Vdovič, Ljubljana, Gradišče 4**

od 10—12 in od 3—7.

Novela „Družinskega tednika“

Poplačana poštenost

Francoski napisal Georges Courteline

Ko sem se pred kratkim peljal čez Trg Sloge, sem nenadoma zagledal Provinsa, kako je stekel čez trg in se vrget pod tramvaj. Voznik je pa še o pravem času zavrl in Provinsu se ni nič zgodilo. Okoli siromaka se je na mah zgrnila množica ljudi. Provins se je z nerodnim smehom otipaval po životu, toda očitno se mu ni nič hudega pripetilo, zakaj ko si je neki redar z resnim uradnim obrazom utrl pot med radovedneži, je Provins zbežal. Enostavno zbežal.

Rekel sem svojemu šoferju, naj vozi za njim, in kmalu sem ga dohitel.

»Za božjo voljo, kaj ti pa je? Bil sem priča dogodku na Trgu Sloge in bogme, zadišalo mi je po...«

»Samomoru! Da, prijatelj, hotel sem si vzeti življenje!«

»Nesrečnež, najbrže ti je žena...?«

»Amelija? Ne, ona je nedolžna. Poslušaj. Našel sem denarnico. V njej je bilo tisoč dolarjev in nekaj stotakov v frankih.«

»In zato si si hotel vzeti življenje, nesrečnež?«

»Našel sem jih na Hausmannovem bulvarju in jih, kakor se spodobi, takoj nesel na okrajni policijski komisariat. Stražnik me je peljal v komisarijevo sobo. Uradnik je spal. Zahrkal sem, zakašljaj, trkal na vrata, drsal s čevlji. Mož je mirno spal dalje. Naposled mi je pošlo potrpljenje in sem zavpil: »Gospod komisar!«

Tedaj je počasi odprl oči in me očitalje vprašal:

»Hudiča, zakaj me ne pustite pri miru spa... premišljati, ravno sem hotel razrešiti skrivnostni umor s Hausmannovega bulvarja!«

»O Hausmannovem bulvarju sem tudi jaz hotel z vami govoriti. Denarnico sem našel!«

Nezaupno me je pogledal. »Našli?«

»Menda, na cesti. Stopal sem tjavendan in jo zagledal na tleh!«

»Tako, hm! Meni nič tebi nič je ležala na cesti?«

»Da, na pločniku na Hausmannovem bulvarju!«

»Pravkar ste rekli na cesti, zdaj pa že na pločniku. To so protislovja, ki jih morate pojasniti! Kje je denarnica? Ali ste pogledali, kaj je notri?«

»Menda! Tisoč dolarjev in...«

»Gospod! Pravite, da ste našli denarnico s tisoč dolarji v njej — meni se kaj takega še ni zgodilo — potem ste pa še tako predrzni, da jo pregledate. Saj bi bila lahko v njej pisma, ljubavna pisma ali pa državne skrivnosti. Zelo sumljivo, gospod, zelo sumljivo. Pravite, da je bilo tisoč dolarjev v njej. Sedem sto pet in štirideset frankov pa niti z besedico ne omenite, najbrže ste jih hoteli utajiti!«

»Saj me sploh do besede ne pustite, gospod komisar!«

»Česa se ne predrznete?! Še očitke bi delali? Človek, ki ga v tako sumljivih okoliščinah privedejo na policijo...«

»Prišel sem vendar kot pošten najditelj... sam... takoj...«

»To je vseeno. Vaše ime?«

»François Provins.«

»Ali lahko dokažete, da vam je François Provins ime?«

»Evo, tu so moji dokumenti!«

»Tako, tako. Dokumenti so v redu! Očitno ste se dobro pripravili na zaslišbo. Čudno! Kaj ste pa počeli na Hausmannovem bulvarju? Brez vzro-

ka nihče ne hodi po Hausmannovem bulvarju!«

»To je menda pač vseeno! Našel sem to denarnico in jo oddal pri vas. Na najdenino se pokašljaj. Zbogom!«

Na, takrat bi moral videti komisarja! Iskre so udarile iz njegovih oči in ves rdeč od jeze je zavpil:

»Da se mi ne ganete! Triboulier, zaprite vrata! Zdaj pa glejte, da mi takoj odgovorite na moje vprašanje, ali vas pa pri priči pošljem v zapor!«

»Bil sem... nu, pri svoji ljubici sem bil.«

»Ali ste oženjeni?«

»Žalibog!«

»Pa imate ljubico?«

»Hvala Bogu!«

»Na, to so mi lepi nazori! Ali ste bili že kdaj kaznovani?«

»Oprostite!...«

»Ali ste že bili kaznovani? Da? Ne?«

»Ne!«

Pritisk na gumb in prikaže se neki podrejen organ. Moral sem povedati vse svoje podatke, ime, starost, poklic, vero, šole, kdaj so me cepili itd.

Potem je šel. Čez nekaj minut se je spet prikazal in podal komisarju neki listič. Komisar me je zmagoslavno pogledal.

»Rekli ste, da še niste bili kaznovani?«

»Drži!«

»Pred dvema letoma so vas obsodili na deset frankov globe, ker ste ponesnažili cesto.«

»Vrgel sem tramvajski listek na tla!«

Odkritje spomenika

Madžarski napisal Julius Czeremely

Mrtvi igralec je s ponižno skromnostjo stopil pred obličje Gospodovo in se vrget pred podnožnikom njegovega prestola na tla.

Ko je dobil dovoljenje, da sme govoriti, je začel brez ovinkov:

»Oče, prosim te, da bi pojutrišnjem dobil prosto.«

»Prosto?« se je začudil Gospod.

»Ne zameri, prosil bi te dovoljenja, da bi smel za nekaj ur na zemljo.«

»Kaj bi rad doli na zemlji?«

»Pojutrišnjem odkrijejo moj spomenik, pa bi rad...«

»Aha, radovednost te žene,« mu je skočil Bog v besedo. »Kdaj bo odkritje?«

»Pojutrišnjem ob desetih dopoldne,« je odgovoril igralec.

»Kako dolgo traja takšna spomeniška slavnost?«

»Kakor pride. Nekatera je v desetih minutah opravljena; odkrivanje mojega nagrobnega spomenika utegne trajati kakšno poldrugo uro.«

»Dobro, lahko greš na zemljo, toda točno o pol eni moraš biti spet nazaj. Če bi prekoračil dovoljeni ti rok, si boš zapravil večno izveličanje.«

Igralec se je spustil na zemljo in se neviden pomešal med ljudi, ki so prišli k slovesnosti. Vse je bilo jako lepo in jako veličastno. Cela gora vencev je pokrivala ploščad spomenika in slavnostni govorniki so slavili pokojnega igralca v pravih slavospevih. K odkritju so bili prišli zelo odlični ljudje, med njimi predsednik znanostne akademije in več književ-

niških veličin. Tudi gledaliških ravnateljev ne nekdanjih tovarišev ni manjkalo. Ko je padlo zagrinjalo s spomenika, so vsi sneli klobuke in tako izkazali v bronu vlti podobi velikega igralca svojo čast.

Ob enajstih in tri minute je bila spomeniška slavnost končana in sredi med izgubljačo se množico se je oddaljila tudi nevidna postava nekoč slavnega igralca. Toda bilo je že zdavnaj pol ene, eno je odbilo in dve in v nebesih so še zmerom zaman čakali. Devet zvečer je že bilo, z lovorjem ovenčanega igralca pa še zmerom ni bilo od nikoder. Tedaj je poslal Bog, ki so mu stvar sporočili, nadangela Gabrijela na zemljo:

»Poizvedi, hlapec! Moralo se je zgoditi nekaj prav izrednega, če se je ta komedijant drznil prekoračiti dovoljeni mu rok. Menda si vendar ne bo hotel zapraviti večnega izveličanja?«

Utrinek — in že je bil nadangel Gabrijel na zemlji in kmalu spet nazaj. Podal je poročilo:

»Umetnik sedi v kavarni in vneto prebira poročila popoldanskih časnikov o njem in o dopoldanski svečanosti.«

»Ničemurnost niti s smrtjo ne umre,« je rekel Gospod.

Zdajci se je pa zaslišal pred nebeskimi vrati silen trušč in ogorčeno zabavljanje.

»Ta nesramni zakotni listič!« je rohnol igralec. »S tremi vrsticami me je odpravil!... S tremi vrsticami!...«

»To je vseeno! Zakaj ste to kazni zamolčali?«

»Oprostite, nisem vedel... nisem mislil, da... Še na um mi ne bi bilo prišlo zamolčati jo, če...«

»Ne jecljajte, saj od zadrege ne veste, kaj bi. Da, da, dragi moj, zelo sumljivi ste. Najprej se zapletate v protislovja, utajite del najdenega denarja, potem pridem na sled vašemu pregrešnemu življenju in naposled hočete še svojo kazni zamolčati!«

»Gospod komisar, že dve uri sedim pri vas, važen sestanek imam in ta zaslišba me začenja dolgočasiti!«

»Kaaaj? Gospod se dolgočasi? Gospod je nezadovoljen? Sestanke ima? Ali nemara vaša žena kaj ve o tem? Ne bojte se, ji bom že sporočil vašo aretacijo...«

»Aretacijo?«

»Da, aretacijo! Tudi oči ji bom odprl, kako živite. V obraz vam povem, da ste to denarnico — morda tudi še druge reči — ukradli. Vi ste tisti, ki imate na vesti vlom na Hausmannovem bulvarju. Ali vas nič ne peče vest zaradi umora nesrečnega zlatarja Laubeta? Prebledeli ste? Torej priznate...?«

Če ne bi bil ravno takrat slučajno vstopil moj znanec višji komisar Combet, mislim, da bi me bil spravil še pod giljotino.

A če bi še kdaj kaj našel, takrat... krat...«

Nisem se mogel premagati in sem prasnjal v grohot. Kako neizrekljivo smešni znajo biti zastopniki gospodske in postave.

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 3. strani

velikimi nedolžnimi očmi, skušaje skriti svoj nemir.

»Kaj mislite storiti?« ga vpraša nato.

»Zbogom vam bom rekel, gospodična, in vam želel tako mirno in srečno življenje, da ne bo v njem prostora niti za spomin name.«

»O!« zaječi Valentina.

»Zbogom, Valentina, zdravi ostanite!« se prikloni Morrel in se obrne.

»Kam odhajate?« krikne deklica in pograbi skozi ograjo mladega moža za suknjič. Le predobro je vedela, da je njegov mir samo hlinjen.

»Potruditi se hočem, da ne bom več kalil miru v vaši hiši in da dam vsem poštenim ljudem, ki pridejo v moj položaj, dober zgled.«

»Preden me zapustite, mi vsaj povejte, kaj mislite storiti!«

Mladi mož se žalostno nasmehe.

»O, govorite, prosim vas, govorite!«

»Ali se je mar vaš sklep izpremenil?«

»Ne more se izpremeniti, sam dobro veste!« zaječi deklica.

»Zdravi bodite, Valentina!«

Deklica jame tresli ograjo z močjo, ki ji je ne bi bil nihče prisodil. Morrel se je že odpravljal, tedaj pa pomoli nesrečno dekle obe roki proti njemu in obupno zavpije:

»Kaj hočete storiti? Vedeti hočem, kam greste!«

»O, ne bojte se,« odvrne Maksimilijan in se ustavi tri korake od vrat. »Nimam namena koga drugega kriviti krutosti, ki jo stresa usoda nad menoj. Kdo drugi bi vas morda strašil z grožnjami, da pojde h gospodu Epinayu in ga izzove na dvoboj. Toda to bi bilo blazno. Kaj more Franc za vse to? Davj me je videl prvič v življenju in zdaj že več ne ve, da me pozna; ko so se vaši in njegovi starši dogovorili zastran vajine poroke, še vedel ni, da neki Maksimilijan Morrel sploh živi. Ne, z njim nimam opravkov; prisežem vam, da se nad njim ne mislim znašati.«

»Nad kom pa? Nad menoj?«

»Nad vami, Valentina! Bog me obvaruj! Ženska, ki jo mož ljubi, je sveta.«

»Tedaj nad samim seboj, nesrečnež!«

»Ali nisem mar jaz edini krivec?«

»Maksimilijan, o Maksimilijan, pridite nazaj, hočem, da pridete!«

Maksimilijan se ji približa s kročkim smehljanjem. Da ni bil njegov obraz tako bled, ne bi pač nihče slutil, kako neznanstvo trpi.

»Poslušajte me, moja ljuba, moja oboževana Valentina,« reče mehko a resno, »ljudje kakršna sva midva, ki nisva nikoli

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapetnice i. t. d. Perc, suši, monga in lika domače perlo

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

spočela misli, zaradi katere bi morala zardeči pred ljudmi, pred svojimi starši in pred Bogom — takšni ljudje beró drug drugemu v srcu kakor v odprti knjigi. Nikoli nisem igral romana, nikoli se nisem delal sentimentalnega junaka. Brez besed, brez zatrjevanj, brez priseg sem bil svoje življenje zgradil na vas. Vi tega niste storili; in prav imate, če tako ravnate, to sem vam že rekel in vam vnovič ponovim. Toda če bi vas popolnoma izgubil, bi me štalo življenje. Brez vas ostanem sam na svetu. Moja sestra živi srečno s svojim možem; nihče na širnem svetu me tedaj ne potrebuje. Poslušajte torej, kaj mislim storiti: čakal bom do poslednje sekunde, dokler se ne poročite, zakaj odreči se nočem nihi najmanjše trohice nade, ki mi utegne še ostati... Gospod Epinay lahko doglej umre, v trenutku ko boste stopali pred oltar, ga utegne zadeti strela z jasnega... kdor je obsojen na smrt, veruje v čudeže. Čakal bom tedaj do poslednjega trenutka in šele tedaj, ko bo moja nesreča neizpodbitna, ko bo zatopil moj poslednji up, šele tedaj mislim napisati zaupno pismo svojemu svaku, drugo pa policijskemu prefektu, nato si pa poženem krogo v glavo — kakor gofovo sem sin najpoštenjšega moža, kar jih je kdaj živelo na Francoskem!»

Silen drget strese Valentino. Njene roke izpušte ograjo in ji mrtvo omahnejo ob životu, po licih ji pa spolzita dve debeli solzi. Mladji mož je z mračno odločnostjo stal pred njo.

»Oh, bodite usmiljeni!« zaječi deklica. »Iz usmiljenja ostanite pri življenju!»

»Ne, gospodična!« odvrne trdo Maksimilijan. »Sicer pa — kaj je to vam? Ostanite vam zavest, da ste storili svojo dolžnost.«

Valentina se zgrabi za srce in omahne na kolena.

»O, Maksimilijan, prijatelj moj, moj brat na zemlji in moj pravi mož nad zvezdami, prosim te, zaklinjam te: stori kakor jaz, živi in trpi, dokler naju neki dan ne združi smrt.«

»Zdravi ostanite, Valentina!« ponovi mirno Morrel.

»O, Bog!« vzklikne deklica in dvigne obupno roke proti nebu. »Videl si, da sem vse storila, da ostanem tvoja pokorna hči; molila sem, ročila ga in jokala, pa ni poslušal mojih prošenj in moje solze ga niso ganile. Tudi prav, povzame nato z odločnim glasom in si otre solze. »Rajši umrem od sramote, kakor da bi me pekla vest. Živeli boste, Maksimilijan, in jaz ne bom nikogar drugega kakor samo vašo. Ob kateri uri? Takoj? Govorite, zapovejte, pripravljena sem.«

Morrel se je bil že obrnil, da odide; zdaj se je spet vrnil in vsa kri mu je izginila iz lic od brezumnega veselja. Iztegnil je obe roki proti Valentini in vzkliknil:

»Zakaj tako govorite z menoj, Valentina, prijateljica moja — ali ne čulite, da mi zadajate smrt? Zakaj naj bi vas s silo dobil, če me ljubite, kakor vas jaz ljubim? Ali me pa samo iz usmiljenja tirate v življenje? Če je tako, že rajši umrem.«

Se nadaljuje na 6. strani v 4. stolpcu

„Kleopatra“

v luči največjih evropskih in ameriških dnevnikov

Nedavno smo natisnili poročilo berlinske revije »Licht-Bild-Bühne« o krstni predstavi »Kleopatre«. Danes prinašamo pohvalni kritiki »Daily News« in »New York-Americana«.

»Daily News« piše:
V Paramountovem gledališču je bila snoči gala-premiera Cecil B. de Milla senzacionalnega filma »Kleopatra«. Ta

znani režiser, ki je ustvaril že več zelo uspešnih zgodovinskih filmov, je v tem svojem novem filmu vse še bolj izpopolnil.

Čeprav se filmski prizori ne ujemajo popolnoma z zgodovinsko resnico, je v celoti vendar jasno in točno orisano Kleopatrino življenje. Njeno srečanje s Cezarjem je prav zabavno, njen prihod v Rim sijajen. Prizor, ko umira Cezar na stopnicah senata, je podan nad vse dramatski. Srečanje Marka Antonija s Kleopatro na njeni galeriji v Tarsu je nekoliko komično, dočim so Antonijev

boj z njegovo lastno vojsko, njegova in Kleopatrina prostovoljna smrt vseskozi dramatsko efektna.

Dialoge, ki so sestavljeni prav duhovito, sta napisala Waldemar Young in Vincent Lawrence. Zgodovinski dogodki so posneti po gledališki igri Barletta Cormacka.

Claudette Colbertova je v vlogi egiptovske kraljice zelo privlačna, toda de Mille je ni pokazal kot grešno in stiskavo žensko, kakor so jo slikali zgodovinarji, temveč je vtelesil v njej zgolj kraljico, ki je ljubila svoj narod bolj kakor samo sebe. Njeno razmerje z Antonijem je sad njene velike ljubezni.

Warren William je sijajen Cezar, a Henry Wilcoxou, prišlec z angleškega odra, se je z vlogo Antonija prav postavil. Gertrude Michael je dovršeno podala vlogo ljubeznive Kalpurnije, Cezarjeve žene, dočim so Jan Keith, C. Aubrey Smith in Joseph Schildkraut v popolno zadovoljnost odigrali zanimive vloge Oktavijana, Enobarbusa in kralja Herodeža.

»New York American« pa piše:

V filmu Cecila B. de Milla »Kleopatra« se nam na platnu odkriva vsa veličina starega Rima in ves sijaj Egipta. Veliki mojster režije je vdela v svojo mojstrovino prizore prelestne lepote, mučeniške veličastnosti, sladke romantike, skratka strnil je pustolovščine, dramatičnosti, resnično življenje, ljubezen in smrt v vezano celoto.

Zgodovina Kleopatre je itak vsem znana, zato je ne bomo premlevali. Vsa čuda, vsi dogodki in vsi ljudje, ki so jih opisovali pisatelji in opevali pesniki, ožive v filmu pred našimi očmi. Zdej gle-

damo Kleopatri v obraz, zdaj Cezarju, Kleopatri, boginji Nila, Cezarju, mučeniškemu zmagovalcu, rimskemu maliku Marku Antoniju, Cezarjevi potrpežljivi ženi Kalpurni, plamenečemu Oktavijanu.

Prava posebnost tega filma je modernizacija davnih dogodkov — in to se je de Millu tako sijajno posrečilo, da ne utrpi film niti malo zgodovinskega ozadja. Značaji so človeški in preprosti. Cezar, čeprav je oblečen v togo, je posebljen delavni politik, Antonij lep, ponosen in odločen mož, ki je vsak čas pripravljen na borbo, Kleopatru pa najdemo sto in stokrat posebljeno v sodobnih sirenah na pariški Rue de la Paix.

Kino Moste in njegov program za 1934/35

V razgovoru s filmskimi funkcionarji kina »Moste« smo imeli priložnost slišati par besed o programu za sezono 1934/35. Kino je odprl sezono v soboto 6. t. m. s filmom »Pesem z neba« z Janom Kiepurom in Marto Eggerthovo. Prinašal bo lepe in izbrane filme produkcije za bodočo sezono. Med njimi so filmi M. G. M.: »Eskimo«, »Črna krila«, »Bela sestra«, »Fra Diavolo«, »Carica Kristina«, »Prodana Venera«, »Skrivnost Madame Blanche«, »Pesem Orienta« in drugi.

S Paramountom je kino zaključil filme: »Kleopatra«, »Carico vseh Rusov«, več filmov Mae Westove, »Boloro«, »Džunglo smrti«, »Areno strasti« in nekatere filme Doroteje Wieckove.

Z Jugofilmom: nove Kiepurove filme, »Zmagovalce Mont-Blanca«, filme v režiji Willyja Forsta: »Maskarado«, »Mozartov rekvjem«, »Clo-clo«, Louisa Graueurja »Valček za tebe«, filme Gustava Fröhlicha, Marte Eggerthove in Magde Schneiderjeve.

Z Avalo: »Zvoke mladosti« z Josefom Schmiedom, »Charlyjevo tetko« s Paulom Kempom, Trenkerjev film »Izgubljeni sin«, »Poljsko kri« s Svetislavom Petrovičem in Anny Ondro ter več filmov s Frančiško Gaálovo.

Razen tega so na programu »Devil Tiger«, filmi Liliane Harveyeve, »Princ rajskih otokov« z donom Joséjem Mojico, »Volga v plamenu«, »Paganoni« s Svetislavom Petrovičem, »Ne zaljubi se na Sicilijo« s Clairu Fuchsovo in še več drugih filmov produkcije 1934/35.

Razen naštetih filmov si je Sokolski kino »Moste« zagotovil tudi mnogo kratkih filmov, kulturnih in zabavnih. Tudi v tej sezoni bo pri vsaki predstavi nov Paramountov zvočni tednik, filmi z Miško

Micky in razni drugi kulturni filmi, domači in tuji.

Predstave v Sokolskem kinu »Moste« imajo običajno dvojni program, ki traja skoraj tri ure. Tudi zvočna aparatura je dobra. Našim čitateljem obisk toplo priporočamo.

Novi filmi Ramona Novarra

Po uspešnih koncertih v Nici, Parizu in Londonu se je vrnil Ramon Novarro spet v Ameriko. V svoje filme namerava vplesti vse pesmi s svoje koncertne turnee, ki so občinstvu najbolj ugajale.

Poslednja filma priljubljenega in odličnega peveca-igralca sta »Matura ljubezni« in »Pesem z Jutrovega«. Občinstvo je navdušeno nad pesmijo in igro Ramona Novarra; toda pevec je tudi nevsiljiv šalčivec, ki se mu nasmeje staro in mlado.

Zdej filma »Melodijo srca.« Dejanje se vrši v Parizu. Žensko glavno vlogo igra Jeanette MacDonaldova, godbo in popevke je pa zložil najznamenitejši skladatelj iz Hollywooda, Herbert Stothart.

Lepe dekliške prsi

dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem Eau-de-Lahore. — 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb. Ilica 34.

Nov film s Frančiško Gaálovo

Karl Lamač je prevzel vodstvo filma »Peter«, ki so ga začeli vrteti v Budimpešti. Partner Frančiške bo Hans Jaray, zanimiv in nadarjen igralec. Ostale vloge je podjetej zaupalo Ludviku Stoesslu, Hildi v. Stolzovi in Antonu Pointnerju.

Amerika.

Metro-Goldwyn-Mayer se pogaja z Greto Garbo za leto 1935. V načrtu sta dva filma, ki bi zanju prejela po 300.000 dolarjev, dočim so ji plačali letos »samoc« 250.000 za film. Ko bo njen film »Pisani pajčolan« dovršen, se bo odpeljala na Švedsko, kjer se bo do januarja 1935 odpočila od trdega filmskega dela.

Križanka štev. 16

1	2	3	4	5	6
7			8		
9			10		
			11		
12	13		14	15	
16			17		
18			19		

Pomen besed:

Vodoravno: 1. starorimski politik, 4. kdor nima v glavi, ima v njej, 7. ce-nejši od Vardarja, 8. prikuha, 9. prebivalec dela Jugoslavije, 11. del dneva, 12. rod, 16. barva, 17. osebni zaimek, 18. mesto v Albaniji, 19. bog ljubezni.

Navpično: 1. hrib v Sloveniji, 2. del čevlja, 3. srbski knez iz prejšnjega stoletja, 4. ženska, ki je rekla »da«, 5. raj, 6. moško ime, 10. nižava, 12. droben pesek, 13. brazilski pridelek, 14. osebni zaimek, 15. arabski knez.

Rešitev križanke štev. 16

Vodoravno, po vrsti: klej, kino, ravan, narev, ib, kovač, re, mulat, ramon, deca, tren, n, t, muha, krom, mohor, redar, oz, motiv, nu, jesen, želod, oger, žena.

Primerjajte ceno in kakovost našega blaga, odločili se boste za nakup zimskega plašča in perila pri tvrdki

Drago Gorup & Co.

LJUBLJANA, Tyrševa cesta 14 (Dunajska cesta)

Tragedije
v senci prestolov

Ljubezenski roman

avstrijskega nadvojvode

Johana Salvatorja

Bela vrana na avstrijskem dvoru: romantični nadvojvoda, ki se navdušuje za revolucionarne ideje in ljubi pustolovščine

Po zapiskih nadvojvodovega komornika

VI*

»Srečno pot...« Toda vožnja ni bila srečna: strašen vihar je divjal tiste dni na oceanu. Razjarjeni elementi so se igrali z jadrnico kakor z orehovo lupino. Strgalo je jadra na drobne kose in lomilo jambore. S Hornskega rtiča so z daljnogledi opazovali neko ladjo, ki se je obupno borila z elementi: v njej so spoznali »Santo Margareto«. Toda pomagati ji niso mogli, ker je morje kipelo kakor v kotlu in je bil vihar tako strašen, da bi se sleherni poskus reševanja izjalovil. Tudi s svetilnika na Hornskem rtiču niso mogli dolgo zasledovati obupni smrtni boj »Sante Margarete«: iznenada je začelo liti ko iz škafa in ladjo je zagrnil gost pajčolan...

Kaj se je potem zgodilo s »Santo Margareto«? Od tistih dob je niso več videli. Od tistega dne so izgubili njen sled.

Ali se je potopila?

Najbrže. Ne samo najbrže — prav gotovo!

V boju na življenje in smrt med ladjo in razjarjenimi elementi je delo človeških rok moralo podleči.

V Avstriji so s pridržanim dihom čakali glasov o usodi »Sante Margarete«. Zelo vznemirjeni so bili tudi v cesarskem gradu. Tudi tam jim ni moglo biti vseeno, ali napravi Johan Salvator žalosten konec, čeprav ga nihče ni maral, čeprav so ga zmerjali s pustolovcem. Zakaj bil je kljub vsemu s krvjo zvezan z dinastijo Habsburgov.

Francu Jožefu se je zdelo dolžnost, da vse stori, da ga reši — če je rešitev sploh še mogoča. Poslal je križarko, da poišče »Santo Margareto«. Toda križarka je preplula ocean v vseh smereh, a brez uspeha: nikjer nikakega sledu o ladji.

Izpraševali so kapitane trgovskih ladij, ki so plule tam okoli. Dejali so, da je nemara vihar vrgel »Santo Margareto« na obrežje enega izmed neštetihi otokov v bližini Čila. Ker pa ni žive duše na tistih otokih, so morali potniki »Sante Margarete« od lakote in žeje umreti.

Skoraj mesec dni je križarka iskala »Santo Margareto«, toda našla je ni. Ocean je spravlil svojo skrivnost.

Ali se je Johan Orth res potopil z ladjo vred? Nihče se ni upal več o tem dvomiti. Celu mati Johana Ortha, nadvojvodinja Margareta, je bila prepričana o sinovi smrti in ga je objokovala.

V mračni kapelici starega Orthovega gradu je neka stara žena vsa v črnem cele ure preklečala na kamenitih tleh. To je bila nadvojvodinja. Njen obraz je bil voščeno bled, objokane oči je upirala kvišku in roke je sklepala proti nebu. V zapuščeni kapelici je bilo tiho ko v grobu. Rahli vetrič, ki je pihal skozi okno, je gibal plamen voščenk, da je kapal vo-

sek od njih kakor bele solze. V večernem mraku, ki je obdajal kapelico kakor z gosto tenčico, so se odražali črni obrisi moleče matere.

Molila je za svojega sina, molila za pokoj njega, ki je bil obsojen na zemlji na toli nemirno življenje. Molila je, da ne bi njegovega večnega sna kalili strašni duhovi...

Molila je, kakor more moliti le ljubeča in trpeča mati.

Več mesecev je minilo. Tedaj je prišel v Avstrijo neki mlad častnik, član posadke, ki je zapustila »Santo Margareto« v Laplati. Prinesel je veselo novico: Johan Orth živi!

Kakor električna iskra je udarila ta novica po vsej Avstriji:

»Johan Orth živi!«

Princesa Luiza Toskanska je vsa srečna zapisala v svoj dnevnik:

»V Salzburg je prišel prvi častnik »Sante Margarete« in mi povedal, da je prepričan, da Johan Orth še živi in da se nikoli ni vkreal za Valparaiso. Pravil je, kako je pri odhodu stara posadka gledala, ko se je ladja izgubljala v večerno meglo, in povedal, da oseba v sivem plašču, ki je stala ogrnjena do ušes na ladijskem mostiču, ni bil Johan Orth sam, temveč nekdo drugi, ki je igral njegovo vlogo. Ta posadka se je vrnila v Trst in vsi so bili prepričani, da so prav videli v Laplati in da njihov kapitan ni utonil na morju...«

»Živ je! Živ!!!« Vsi so bili zdaj o tem prepričani in bolj kakor vsi drugi stara nadvojvodinja Margareta.

In spet je klečala na mrzlem kamnu v kapelici, dvigala sklenjene roke k Bogu in prosila in ječala:

»Vrni mi ga! Vrni mi ga — —!«

Že je mislila, da sliši za seboj toli znane ji korake. Glasno so odmevali na kamenitih ploščah in oboki kapelice so dvakrat in trikrat vračali odmev. Nadvojvodinja se je zdrznila, plaho se je ozrla okoli sebe, gledala in iskala — nikogar! Temna in prazna je bila kapelica... In spet je obupno zaječala:

»Vrni mi ga! Vrni mi ga — —!«

Toda minevali so dnevi, tedni, meseci in leta — Johana Ortha pa ni bilo od nikoder. Od časa do časa so prodri glasovi o njem v Avstrijo: nekdo je prišel iz Južne Amerike in zatrjeval, da je videl Johana Ortha v nekem samostanu in da ga je tudi v meniški obleki takoj spoznal. Na zunaj, je dejal, se je Johan Orth zelo izpremenil: dobil je asketski obraz in poglajala mu je dolga brada. Toda izraz njegovih oči je baje ostal neizpremenjen in le po njih bi bilo moči spoznati nekdanjega nadvojvodo: še zmeraj so mu žarele tako vročično razburjeno, še zmeraj so gorele s tako mračnim leskom...

Očividno je opazil, da ga je oni izpregledal, zakaj z nervozno kretnjo si je naglo potegnil kapuco čez obraz kakor masko...

Se nadaljuje v prihodnji številki

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 5. strani

»Oh, prav ima,« zamrmra Valentina sama pri sebi. »Kdo me je sploh ljubi? On. Kdo me je tolažil, kadar mi je bilo hudo? On. Na koga sem stavila vse svoje nade, h komu se obrača moj zbegani pogled? K njemu. Kje najde utehe moje krvaveče srce? Pri njem, pri njem in zmeraj pri njem. Da, prav imaš, Maksimilijan,« povzame na glas, »za teboj pojdem. Vsemu bom dala slovo, svojemu očetu, svojemu domu, vsem. Oh, jaz nehvaležnica,« zaihti nesrečno deklet, »še svojega dobrega deda bom zapustila, da pojdem s teboj!«

»Ne,« odvrne Maksimilijan, »ne boš ga zapustila. Sama si rekla, da gospodu Noirtierju nisem ne ljub. Zato je prav, da mu vse poveš, preden ga zapustiš, in njegov pristanek bo blagoslov najini zvezi. Ko bova poročena, pa vzameva še njega k sebi, in namestu enega otroka bo imel dva. O, Valentina, kolnem se ti, namestu obupa, ki naju je čakal, ti obljubim srečo in blaženstvo.«

»O, vidiš, Maksimilijan, kolikšno moč imaš nad menoj; skoraj bi verjela, kar mi govoriš, in vendar je gola blaznost. Zakaj moj oče me bo preklel, predobro ga poznam, nikoli mi ne bo odpustil. O, poslušaj me, Maksimilijan: če bi z zvijačo, s prošnjami ali kaj vem kako mogla to poroko odložiti — kaj ne da boš čakal?«

»Prisežem ti, če mi tudi ti prisežeš, da se ta strašna poroka nikoli ne bo vršila, da boš pred oltarjem, če bi te tja s silo prignali, rekla ne!«

»Prisežem ti, Maksimilijan, pri najsvetejšem na svetu, pri spominu na svojo mater.«

»Tedaj počakajval!«

»Da, počakajva,« pritrudi Valentina in se oddahne.

»Zanesem se nate, Valentina. Vse kar boš storila, bo dobro; a če te ne bi poslušali, če bi tvoj oče in gospa Saint-Meranova zahtevala, da pride gospod Epinay, da podpiše ta pogodbo...«

»Mojo besedo imaš, Maksimilijan.«

»Namestu da bi podpisala...«

»Pridem k tebi, da skupaj zbeživa. Toda dolje ne smeva izkušati Boga, dolje se ne smeva več shajati, zakaj pravi čudež je, da naju ni še nihče zasačil. Zakaj če bi naju dobili, bi bilo vse zapravljeno.«

»Prav imaš, Valentina, toda kako naj izvem...«

»Po notarju, gospodu Dechampsu.«

»Poznam ga.«

»In po meni sami. Pisala ti bom, zanesi se! O, Maksimilijan, misel na ta zakon ni meni nič manj osovražena kakor tebi.«

»Hvala ti, moja oboževana Valentina. Tedaj bi bilo vse v redu. Ko dobim glas, prihijim sem, ti pa skočiš čez ograjo v moje naročje, ne bo ti težko; pred vrati naju bo čakal voz, in odpeljem te k svoji sestri. Pokazala bova ljudem, da se ne dava zadušiti brez glasu kakor dve jagnjeji.«

»Kakor boš napravil, boš dobro napravil. Ali si zadovoljen s svojo ženico?« vpraša žalosno deklica.

Rumeno pleme ograža svet. Francoski učenjak Richet pravi, da bo, če se bo prebivalstvo tako množilo kakor zadnja desetletja, Evropa narasla do leta 1944. samo za 20 milijonov, Amerika za 40, Azija pa za 120 milijonov. Ob tej napovedi se moramo nehote spomniti prerokbe nekega drugega Francoza, pesnika Charlesa Crosa, ki je okoli l. 1900. dejal: Germani bodo zavladali nad Romani, nad Germani pa Slovani (Rusi), dokler tudi le-teh ne bodo podjarmili rumenokožci, ki bodo potem vladali na zemlji. To se bo zgodilo, preden bo stoletje okoli. — Prvi del prerokbe se za zdaj še ni obistinitil: Germane so leta 1918. ukrotili. A za kako dolgo?

Vino na uro. V Romuniji je letošnji vinski blagoslov tolikšen, da po gostilnah in restoranih vina ne prodajajo na litre nego na ure. Vsakdo ga lahko spiže, kolikor ga hoče. Ena ura vinskega pitja stane 5 lejev (2 dinarja).

Zverina. Kmet Legoff iz Quiberona v Bretanji (Francija) je pred tremi leti zaprl svojega štiriletnega sinčka v pasjo hišico, ga priklenil na verigo, mu dajal za jesti samo meso in odpadke iz kuhinje in ga celo naučil, da je lajal, kadar se je oglašil kak tujec. Ta »dresura« se mu je tako imenitno posrečila, da so celo sosede mislili, da ima res psa pri hiši. Le po golem naključju je prišel zločin živinskega očeta na dan. Legoffa so zaprli, nesrečnega otroka pa spravili v blaznico.

Osllepeli zastojkar. Ko so železničarji na lyonski postaji v Parizu ondan pregledovali neki tovorni vlak, so zasačili na osi nekega vagona mladega Arabca, ki se je brez listka pripeljal iz Marseilla v Pariz. Prebil je celih deset dni v tem mučnem položaju in je bil od izčrpanosti bolj mrtev ko živ. Ko so ga spravili v bolnico, so dognali, da je nesrečneža premogov prah na obeh očeh oslepil.

Vse sveto pismo mislijo spraviti v film. Tak film je pri neki angleški filmski družbi naročila anglikanska cerkev; sklenila je namreč, da bodo potem duhovniki v cerkvi najprej predvajali film o aktualnem svetopisemskem dogodku, nato šele bodo o njem pridigali.

Od lakote je umrlo v prvih devetih mesecih tega leta na vsem svetu 2 milij. 400.000 ljudi. Tako so izračunali pri Zvezi narodov v Ženevi. V istem razdobju si je zaradi lakote in pomanjkanja vzelo življenje več ko 1 milijon ljudi.

Nov Zeppelin je napravil dr. Eckener. Ima 200.000 m³ prostornine in je dvakrat tolikšen kakor največji dosedanji zrakoplov. V njem bo razen za posadko prostora še za 50 potnikov. Zeppelin bo letel s hitrostjo 130 km na uro.

20 držav je na svetu, kjer je še dovoljeno suženjstvo. (Po statistiki Zveze narodov.)

Na Španskem so imeli spet revolucijo, to pot socialistično-anarhistično. Središče upora je bila Katalonija. Vlada je po hudih bojih buno zatrla. Več sto ljudi je ubitih.

100 miliamperjev lahko ubije tudi najmočnejšega človeka. To je razmeroma majhna električna jakost, toda mnogo ljudi ne ve, da teče tako jak tok dostikrat v notranjosti radijskih aparatov. Zato svetujejo strokovnjaki, da se nikoli ne dotikajte aparatov z levo roko, ker bi po njej tok prišel naravnost skozi srce.

Primorje je v Zagrebu izgubilo proti Gradjanskemu 0:1, ker je nastopilo s 4 rezervami. Zaradi tolikšnega poraza je v klasifikaciji svoje skupine padlo na 2. mesto, 1. mesto je pa zasedel Hašk. Ilirija je definitivno izpadla, Gradjanski pa mora za vstop v ligo še kvalificirati s splitskim Hajdukom.

»Oboževana Valentina, če rečem 'da', bom zelo malo rekla.«

»Vseeno reci!«

Valentina približa svoje ustne ograji in Morrel začuti njih sladko vonjavo, čeprav je železna mreža branila, da bi se njune ustnice sstrnile v poljub.

»Do svidenja!« šepne deklica in se iztrga iz sanj. »Do svidenja!«

»Ali mi boš pisala?«

»Bom.«

»Hvala ti, draga! Do svidenja!«

Mladi mož se je vrnil domov. Ves dan je čakal, in še drugi dan, toda dobil ni ničesar. Šele tretji dan okoli deseti dopoldne, ko se je že odpravljaj k notarju Dechampsu, mu je pismonoša prinesel drobno pisemce. Čeprav ni poznal Valentinine pisave, mu je vendar neki instinkt dejal, da je od nje.

Pismo se je takole glasilo:

Ne solze ne prošnje niso pomagale. Včeraj sem bila dve uri v cerkvi in sem prosila Boga, naj me usliši. A še Bog me je zapustil: drevi ob devetih bo podpis pogodbe.

Samo eno besedo poznam, Morrel, kakor imam samo eno srce, in ta beseda pripada tebi, to srce je tvoje. Drevi tedaj, ob tri četrt na devet, pri ograji.

Tvoja nevesta

Valentina de Villefort.

P. S. Moji ubogi babici gre čedalje slabše. Včeraj se ji je pričelo blesiti, danes pa že malone blazni.

Kaj ne, Morrel, da me boš zelo ljubil? Kako naj drugače pozabim, da sem jo zapustila v takšnem položaju!

Bojim se, da dedu prikrivajo, da se ima pogodba že drevi podpisali.

Morrel se ni zadovoljil s tem pismom. Šel je še k notarju in leta mu je potrdil, da je podpis pogodbe res določen ob devetih zvečer.

Potlej je šel k Monte-Cristu. Pri njem je izvedel vse ostalo. Franc je bil že pri grofu in mu sporočil, kaj se pripravlja. Gospa Villefortova se mu je pa s pismom opravičila, da ga ne more povabiti, saj golovo ve, da je gospod Saint-Meran nenadoma umrl, njegova vdova pa leži s hudo vročico.

Morrel je bil, lahko si predstavljam, v tako obupnem razpoloženju, da ga je grof takoj izpregledal. Za to je bil Monte-Cristo še prijaznejši z njim in še ljubeznivejši kakor drugače, tako da je bil Maksimilijan nekajkrat že skoraj na tem, da grofu vse pove. Tedaj se je pa spomnil obljube, ki jo je dal Valentinu, in njegova skrivnost je ostala pokopana na dnu njegovega srca.

Mladi mož je tisti dan golovo dvajsetkrat prebral Valentinino pismo. Saj je bilo prvo pismo od nje! Kolikorkrat koli je bral njene besede, tolikokrat je sam pri sebi obnavljal prisego, da mora Valentinu osrečiti.

Z nepopisnim nemirom je mladi mož mislil na trenutek, ko pride Valentina k njemu in mu poreče: »Evo me, Maksimilijan, vzemi me!« Napravil si je bil že podroben načrt za beg in vse pripravil zanj. V pregraji na vrhu je bil skrival dve lestvi in tudi voz je že stal pripravljen.

Kadar pride čuvstvo pri vratih v hišo, pameti ne kaže drugega, kakor da skoči pri oknu ven. Bulwer.

Pazite na svoje zdravje!

Jetrna hrana za slabokrvne

Kri je vir splošnega presnavljanja, posredovalec izločanja, novih tvorb in prehrane, dihanja in regulator telesne toplote. Zategadelj je treba, da je krvna sestava zmerom pravilna. Prenasičenosti organov s krvjo pravimo hiperemija, pomanjkanju krvi v organih pa anemija.

Vse bistvene spremembe krvne sestave, naj si bodo nenadne in močne (akutne), ali pa počasne (kronične), utegnejo časih silno kvarno vplivati na prehrano in delovanje posameznih ali vseh telesnih organov.

Zdravnik ugotovi pri bolniku krvno bolezen, če kljub hudemu obolenju ne najde zadostne organske poškodbe, ki bi utegnila biti vzrok bolezni, zraven pa še mikroskopska ali kemična preiskava krvi pokaže bistveno razliko od normalne krvi.

Pri nekaterih krvnih boleznih so obolela barvna in brezbarvna krvna telesa, pri nekaterih so ostale kemične raztopljene sestavine krvi skrčile ali zvođenile.

Vzroki za krvna obolenja so različni:

1. V kri zajdejo od zunaj ali iz telesa popolnoma nove snovi, ali se pa nakupičijo običajne v čezmerni količini, ali pa preidejo v kri strupene snovi. Vse eno je, ali so te snovi posledica kemične preosnove, ali direktni telesni strupi, pogosto pač napadajo ledvice in jetra, morda so tudi vzrok za tvorbo rakovega tkiva.
2. Kri prejema premalo snovi, ki so potrebne za pravilni krvni obtok.
3. Snovi, ki bi jih morala kri izločati, ostanejo v žilah.
4. Važne sestavine, ki jih kri neobhodno potrebuje za pravilno delovanje, se prenežno izločajo in ne nadomeščajo v dovoljni meri in pravem času.

Akutno obolenje krvi spoznamo, če ni obolel noben važnejši organ, pa se pri bolniku pojavi premočno utripanje žile (mnogo več ko 100 utripov na minuto), hitro dihanje (več ko dvajsetkrat na minuto), zvišana telesna toplota (nad 38 stopinj), glavobol, ali nervozni pojavi, torej razburljivost, nemirno spanje, omotica, ali če gre bolniku na delirij in fantaziranje. Tako bolezensko stanje imenujemo diskrazijo.

Pri kroničnih obolenjih krvi, med temi pri kaheksiji, se niti utripanje žile ne pospeši, niti se ne zviša telesna toplota, niti se ne pospeši dihanje, niti bolnik ne čuti posebnih bolečin. Bolnik je videti slab, koža je rumenkasto rjava in zaudarja na kovinasto barvo.

Obolenja perniciozne anemije (smrtno nevarna slabokrvnost) se pojavijo časih kot samostojne bolezni ali pa sekundarno kot posledica obolenja mezigovnic, raka ali sličnih hudih bolečin. Na splošno rečemo takim pojavom krvni razkroj.

Pri vseh teh najhujših krvnih obolenjih, ki izdajajo bolnika že na daleč, ker se zdi zlatenčast, si mora bolnik poleg kopanja, svežega zraka in solnea strogo urediti svojo dieto. Svojčas so skušali te bolnike zdravi-

viti z lahko dieto in zdravili. Vendar niso dosegli stvarnih uspehov.

Šele leta 1926. sta ameriška zdravnik Minot in Murphy poskušala pri perniciozni anemiji z jetrno terapijo. Doslej je to še najuspešnejši način bolniške diete.

Obširneje o tem pa prihodnjic. *

DROBIŽ

Na vsakih 10.000 rojstev računamo sto enajst dvojčkov in trojčkov; četrčki so silno redki, komaj en primer na milijon, natančneje petnajst na deset milijonov porodov.

Vročični izpuščaji in mehurčki na ustnicah imajo znanstveno ime herpes labialis in so znak infekcije. Dokler so na ustnicah samo mehurčki, jih zdravimo s cinkovim oksidom ali pa s smukcem (Federweiss), kraste pa mažemo z borovim vazelinom ali s cinkovim mazilom.

Za steklino (lyssa) je odkril leta 1885 Pasteur uspešno cepivo.

Planinci porabijo približno devetkrat toliko energije kakor ljudje, ki hodijo po ravnem.

Sir prebavijo prebavila silno lahko, koristno porabijo redilne snovi in človek je od sira sit.

Pljuča odraslega človeka vdihajo in izdihajo približno devet tisoč litrov zraka na dan; v njem je tisoč osem sto litrov čistega kisika.

Epileptik (božjastnik) je približno vsak drugi ali tretji od tisoč ljudi.

HUMOR

Angleški humor

Angleški »vici« niso zmeraj za srednjeevropski okus. Pretežno se jim smejejo. Toliko ljubkejša je pa tal zgodbica:

Neka londonska šolarica pride po šoli domov. Vsa razburjena:

»O mama! Ko bi vedela! Toliko da me ni lev požrl na cesti...«

»Jenny!« jo resno pokara mati. »Na londonskih ulicah ni levov. Ko boš zvečer molila večerno molitev, glej, da prosiš ljubega Boga, naj ti odpusti to debelo laž!«

Drugi dan vpraša mati otroka:

»Ali si prosila ljubega Boga odpuščanja za včerajšnjo laž?«

»Sem, mama,« odgovori mala Jenny. »In ljubi Bog mi je odgovoril: O Jenny, že vem, v mislih si imela tistega velikega psa... Saj ga celo jaz zmeraj zamenjam za leva.«

Najnovejša škotska

McIntosh pride k ščetarju.

»Ali bi mi lahko popravili zobno ščetko?«

»Popravim naj jo?«

»Da. Ščetine so se sicer obrabile, toda držaj je še dober.«

»Nova ščetka stane osem Din.«

»Saj,« prikima McIntosh. »Koliko pa stanejo nove ščetine?«

»Pet Din.«

»Nu, vidite.«

»Dobro. Ali ste prinesli ščetko s seboj?«

McIntosh odkima.

»Hotel sem se najprej informirati za stran cene. Zdaj se moram še s svojimi prijatelji posvetovati. Ščetka namreč ni moja, temveč je last našega kluba.«

Povečanje prihrankov

Vam omogočamo kljub težkim časom.

Ničesar drugega Vam ni treba napraviti kot da od svoje plače oziroma dohodkov odločite četudi najmanjši, a zato stalni znesek za svojo bodočnost. Vse drugo Vam izvedemo sami, ako se zglasite pri nas.

Samo načrtno varčevanje Vam pri sedanjih pičlih dohodkih zagotovi, da dosežete načrt, cilj, za katerega je potreben denar (za izlet, tečaj, šolanje, zidavo, gospodarsko osamosvojitve, preskrbo za starost, bolezen ter doto itd.). To je novi način štednje, s katerim hočemo tudi nepremožnim pomagati do blagostanja.

Ravno zato se Vam obrestuje ta denar po izredno ugodni obrestni meri ter samo ob sebi umevno tudi redno izplačuje.

Na ta način spravite svoj prihranek varno, plodonosno, vsak čas razpoložljivo. Blagovolite se le obrniti pismeno ali osebno na

Hranilnico Dravske banovine

Ljubljana // Celje // Maribor

Naše inozemske naročnike,
ki smo jim poslali pismo, prosimo
odgovora!

Nekaj krompirjevih jedi

Krompirjevi krofki

Potrebujemo: Pol kilograma krompirja, 15 dkg sira, 1 celo jajce, sol, sladkor, malo cimeta, 4 dkg rozin in nekoliko moke.

Pripravimo: Nesoljen krompir skuhamo, ko je skuhan ga olupimo in pasiramo ter vmešamo vanj iztisnjeni sir in ostale dodatke. Moke pridenemo le toliko, da postane testo voljno. Testo zvaljamo za prst debelo in izrežemo z okroglim likom ali s kozarcem krofke, ki jih spečemo v vroči masti. Lepo na obeh straneh porumenele krofke sladkamo še vroče in jih postavimo na mizo.

Krompirjevi žganci z makom

Potrebujemo: 1 kg krompirja, 20 dkg moke, mast, stolčen mak (količina po želji) in sladkor v prahu.

Pripravimo: Olupljen krompir zrežemo sirov na četrtinke in ga v slani vodi v pokriti kozici skuhamo. Krompirju pridenemo 20 dkg moke, temeljito pregnetemo in kuhamo še deset minut. V vročo mast namakamo žlico in z njo zajemamo testo. Te žličnike polagamo na vroč krožnik, jih posujemo z makom, povrhu pa zabelimo z vročo mastjo in sladkamo.

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici

A. Presker

Sv. Petra cesta 14

Čokoladni narastek s krompirjem

Potrebujemo: 30 dkg krompirja, 12 dkg sladkorja, 2 jajci, 2 rebri čokolade in pecilni prašek.

Pripravimo: Krompir skuhamo, ga olupimo in pasiramo ter vmešamo vanj 2 rumenjaka in omehčano čokolado. H koncu pridenemo še sneg 2 beljakov in malo pecilnega praška. V omaščenem liku pečemo narastek pol ure v pečnici.

Krompirjev puding

Potrebujemo: 7 dkg masti, 2 jajci, 20 dkg krompirja, sol in muškati.

Izpadanje las in prhljaj

prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

Diake, cenj. dame!

na licu itd. Vas ženirajo, kvarijo Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.

»Venera« eliksir Vas reši v par sekundah, brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih dlak.

Naročite še danes lepo dišeči »Venera« eliksir, ne bo Vam žal.

Dobi se ali po pošti pošlje:

1 stekl. za Din 10.— (predplačilo), na povzetje 18.—, dve Din 28.—, tri Din 38.—.

COTIĆ RUDOLF, Ljubljana VII

Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Pripravimo: Rumenjaka spečimo z mastjo, pridenemo kuhan in pasiran krompir, solimo in začimimo ter rahlo vmešamo vanj sneg iz dveh beljakov. V omaščenem liku kuhamo puding eno uro v sopari.

Kmečke omelete

Potrebujemo: 30 dkg krompirja, 10 dkg mesnate slanine, 5 dkg čebule, 15 dkg masti, 4 jajca in peteršilj.

Pripravimo: Kuhan krompir zrežemo v rezance, prav tako tudi mesnato slanino. Slanino ocvremo v kozici, potem jo pa vmešamo med krompir. Čebulo in peteršilj drobno seseklamo, opravimo v masti in vse skupaj potresemo na mešanico krompirja in slanine. Jajca osolimo ter zžvrkljana vmešamo med pripravljene krompir. Iz tega testa napravimo 3 do 4 omelete, jih spečemo in serviramo s solato.

Barvanje las

ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajamčena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30.—. — Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

Kutinov sir

Kutinov sir je mlado in staro z užitkom. To tečno sladico pripravimo na prav preprost način.

Kutine operemo, razrežemo na kose in izrežemo objedarje in vse trde grudice. Narezane kutine kuhamo v prav malo vode, jih iztisnemo skozi sito, pridenemo pol manj sladkorja kakor tehta mezga, in sok cele limone. Mezgo kuhamo stalno mešaje, dokler se popolnoma ne zgosti. Zgo-

Adria prašek je boljši

ščeno mezgo damo v najrazličnejše like in skledce, v plitve zajčkaste, ribiške, srčaste in podobne like. Vsi liki morajo biti namazani z mandljevim oljem in potreseni z drobnim kristalnim sladkorjem, šele takrat smemo vročo zgoščeno mezgo vtisniti v like. Čez tri ali štiri dni je mezga dovolj osušena, da jo lahko vzamemo iz likov in shranimo. Kutinov sir se sploh ne kviri, če je na hladnem in zračnem prostoru.

Za razpokane roke

Če imate rdeče ali razpokane roke, rabite preizkušeno specialno kremo »Je fais blanc«. Jamčimo Vam, da bodo Vaše roke že po prvi uporabi bleščeče bele, mehke in gladke. 1 tuba samo Din 10.—. Naroča se v drogeriji »Nobilior«, Zagreb, Ilica 34.

Din 1000.— plačam

ako Vam »Radio Balzame« ne odstrani kurjih oces, bradavic, trde kože, bul itd.

Že dalj časa nisem nič naročil, ker ljudje poskušajo raznovrstna sredstva, a sedaj so se prepričali, da je Vaš preparat še najboljši, in ga zopet zahtevajo. Franc Maček, čevljarna, Dol. Logatec.

Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzame«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10.— (predplačilo). Na povzetje Din 18.—, dva 28.—, tri Din 38.—.

RUDOLF COTIĆ, Ljubljana VII

Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Patentirali smo izdelavo garantirano nepremočljivega Hubertus-sukna

Ker nikomur ne prodajamo Hubertus-sukna, dobe se samo pri nas vsem znani

Hubertusi

katerih nepremočljivo sukno izdelujemo po patentu št. 7644/31.

Prosimo pazite!

Samo s patentnim zaščitnim znakom naznačeni Hubertusi so pravi

Tivar Hubertusi

iz garantirano nepremočljivega sukna

Tivar obleke

Krompir dobavlja tudi v najmanjših količinah na dom
GOSPODARSKA ZVEZA
Dunajska cesta

Žimska jabolka že na zalogi pri **Gospodarski zvezi**

Dopisna šola

Nemščino, esperanto in slovenščino poučuje pismenim potom Jezikovna dopisna šola na Jesenicah (Gorenjsko). Učnina nizka.

Zahtevajte prospekt. Priložite znamko za odgovor.

Od dobrega k najboljšemu!

ste se napotili, ako greste izbrat blago za obleko, plašč, kostum in manufakturo sploh k tvrdki

NOVAK, LJUBLJANA

Kongresni trg 15 - pri nunski cerkvi

Naše nove znižane cene:

Flanela za perilo . . . . à Din 8.—
Barhent za obleke . . . . à Din 10.— 14.—
Volneno blago za obleke à Din 22.—, 35.—
Volneno blago za plašče à Din 72.—, 98.—
i. t. d.

Ogromna izbira

Da ne pozabim:
Se danes moram poslati naročnino za »Družinski Tednik«!